

בקר מנחם

בקר מנחם

נולד: י בניסן תרצ"א 1931

נהרג: כז בשבט תש"י 1950

ילדותו

בקר מנחם, המכונה "ממי" מילדותו, בן שמואל ושרח.
נכד נצד אימו לאשר לוין, מראשוני החקלאים בראשון-לציון.
ומצד אביו, למשה בקר ממיסדי הר טוב. נולד ב- י'
ניסן 1931 תר"צא. ניחן בכושר כתיבה יוצא מן הכלל
וכבר מגיל קטן הצטיינו חיבורו בלשון יפה וברורה,
בעריכה נכונה ובתוכן רצוף. עוד בכיתה ג יעצה לו
מורתו לשמור עלהם. גם מיומן שניהל בילדותו נתגלה
חוש עמוק לצדק וכבוד האדם. בסיום בית הספר העממי
"חביב", נשא את נאום הסיום. כל פרק ופרק מחיו הוסיף
והגדיל את אישיותו הרחבה והנפלאה.

האיילה

שרועה בין הטרשים
 כשבטנה ומעיה רטושי
 עיניה הגדולות כעיני זאב
 הביטו ביאוש ובכאב
 והעינים הישירו מבטיהן אלי כבזעם הראם
 וכאילו צעקו מקרב לב אתה אשם !
 מיד הרוצחים לא שמרתני
 בן לילה האויב האכזר מותתני
 שמה וקדרון אחזוני
 כאב לב ומוסר כליות תקפוני
 ודמעות חמות וגדולות
 החלו מעיני מתגלגלות
 ודמעה מזהירה מעיני נפלה
 ובנופלה, נפלה על עין האיילה.
 בידי בור לה חפרתי
 ובצער אותה שאולה הורדתי
 ואבן גדולה הרמתי
 ועל קברה שמתי
 האיילה אמנם הלכה לעולמה ברצח
 אך זכרה ישאר בלבי לנצח
 תהיי נפשה התמה וזכה
 בצרור הצדיקים חקוקה.

צער ויגון יאפפוני
 אנחה ושברון יתקפוני
 מדי הזכרי בה
 באיילתי החביבה
 בעיניה הגדולות השחורות
 שהיו תמיד נוהרות
 ברגליה הדקיקות היפות
 שהיו ממש מעופפות
 ובהלוכה הגא והרענן
 ובצבעה השחרחר לבנבן.
 קלה מנשרים היתה
 מהירה מטוסים בריצתה
 גדלה אהבתי אליה
 מעי המו לתנועותיה
 ימים טובים היו אז
 אך אותו האוצר נגוז
 כי הגיע היום הרע
 שהפך לעצב אורה
 היה זה יום בהיר
 אך השמש נוגה האיר
 באתי אליה לבקרה
 וראיתי את אחריתה המרה

יומן על דבר המוות

היום בערב היה לי משעמם. פתאום נכנס למוחי על
 דבר המוות. התחלתי פתאום לבכות. שאלה אותי
 אימי למה אני בוכה. עניתי לה כי אני לא רוצה
 שהיא תמות ככל בני - האדם. היא אמרה כי
 היא לא תמות, אמרתי : הלא כל בן - אדם מת.
 היא סיפרה לי כי שרח בת אשר ישבה ע"י האהל
 של יעקב ושרה : יוסף עוד חי. ויעקב שמע ויאמר :
 כן את תחיי כחיי יוסף. היא חיה וחיה ונשרו
 שערותיה וגדלו אחרות עד שהיא אמרה כי היא
 רוצה למות אבל היא עלתה לשמים וכל תינוק
 המת היא מטפלת בו, והיא - שמה גם כן שרה, וגם
 היא לא תמות. כאשר היא גמרה לספר אמרתי
 לה כי היא סיפרה רק להרגיעני. אני בכיתי מפני
 שאני אוהב אותה מאד ולא רציתי כי היא
 תמות. אני אהבתי אותה עד כדי כך כי ההיתי
 מוסר את נפשי בשבילה. ואני ידעתי כי אם
 אדם מת אז הוא לא חי יותר ואני רוצה כי
 היא תחיה ולא תמות. אני רוצה כי היא תראה את
 מה שמציאים. הרי בכל פעם ממציאים דבר
 אחר ולכן חשבתי על אודות זה כל הלילה. אני
 בלילה, בשביל הדבר הזה, ישנתי רק שעות אחדות.

התחלת הלימודים

היום יום התחלת הלימודים. כל הרחובות
מלאים תלמידים. יש ילדים קטנים שהולכים עם
אמא, יש עם אבא. חצר בית הספר היתה
כולה מלאה ילדים קטנים וגדולים. הילדים
הקטנים שבאו עם הוריהם זו הפעם
הראשונה שבאו לבית הספר להתחיל
בלימודים ובהם אחותי. שמחתי מאד
לראותה הולכת עם אמי. בפניה העליזים
בתלתליה המזהירים ובשמלתה הלבנה והצחקה
נראתה כשאר הילדות. ואני ברכתיה
שתהיה תלמידה טובה ותצליח בכל אשר
היא תעשה. נכנסתי לכתתי ושם מצאתי את
המורה, אני שמחתי מאד כי המורה שלמדה אותנו בשנה
שעברה מלמדת אותנו גם השנה, אני רציתי
לתת לה נשיקה אבל התביישתי מפני
הילדים כי הם היו מתגרים בי וצוחקים לי.
השנה תלמד אותנו גם המורה ידלין

מורים , הורים , חברים יקרים , אורחים נכבדים !

התכנסנו היום לחוג את חג סיום לימודינו , משנה חג הוא לנו היום. חג הסיום וחג היובל , יובל ה - 60 של בית ספרנו. וכבוד רב הוא לנו להיות חולית היובל בשרשרת המחזורים של בית ספרנו.

במעמד זה , לאחר 8 שנות למוד בין כתלי הבית הזה , לאחר 8 שנים של מאמצים מצד מורינו , אשר לא חסכו עמל להעניק לנו ידיעות עוד ועוד , רוצים אנו להביע להם את רחשי תודתנו על כל זה. בראש וראשונה למנהל בית ספרנו , הא' קרון , נתונה ברכתנו ותודתנו על מסירותו הרבה במאמציו להסדיר את חיי בית הספר להעמידם בתנאים נוחים ללמודינו. לא' יוסיפין אשר ליוונו במשך כל שמונה השנים. למחנכינו היקרים הא' עדיני וא' אלפרין , ששקדו על למודינו , ולוונו בחנוכם עד היום. לכם הננו מביעים את רחשי הוקרתנו ותודתנו בתרמנו , על שמכם ועל שם מר קרון , עשרים לא"י למגבית ההצלחה. דרך זו נראית לנו כביטוי הנכון והחזק ביותר לרחשי התודה , אשר אנו רוחשים לכם. לא' גונדלמן וא' סולומון אשר הניחו לנו יסוד בלמודי הטבע וכתיה"א. לא' שליטא אשר למדנו תנך ודה"י , לכל המורים אשר חנכנו בכתות הנמוכות. הא' ידלין , המורה רחל , המורה שרה , א' מרגלית וא' שרשבסקי. כולם יבואו על הברכה על היסודות הראשונים שהניחו ושעליהם יכלו לבנות המורים שבאו אחריהם. לא' הוכברג אשר למדנו לשון חדשה והרחיב את ידיעותינו בה. בהזדמנות זו אנו מברכים אותו שנית לנשואיו ומגשים לו תעודת עצים על שמו.

לכל המורים המקצועיים אשר נתנו לנו את האפשרות לפצח לנו את כשרונותינו גם בשטחים אחרים : בבשול , מלאכה , זמרה וציור. לא' רוזנברג אשר פתח את גופנו ועם זאת שקד גם על תקון המשמעת והאופי שהובאו לידי ביטוי בשעורי ההתעמלות. לאחיות גב' קרלן , גב' קליימן , החברה אלישבע אשר טפלו בנו בדאגה ומסירות ושקדו על שמירת נקינותנו ובריאותנו. ולאחרונה למורנו הותיק מר רוזין שנתן לנו מזמנו שלא על מנת לקבל פרס ולמדנו הנהלת פנקסים. לכל אשר טפלו בנו ולוונו במשך שמונת שנות הלימודים , לכלכם מורינו היקרים נתונה תודתנו. יכולים אנו להבטיחכם נאמנה כי לא לשוא היה עמלכם , וכי נוסיף ללכת בקו זה שהתויתם לנו ולשמור על תורה זו שהשרשתם בנו ולהיות תלמידים טובים ובנים נאמנים לעם ולארץ. יהי זה לכם גמול ושכר בעמלכם הרב.

בהזדמנות זו הננו שולחים את ברכותינו ותודתנו לאותם המורים שאינם עמנו היום , ואשר חלקם רב בחגנו זה. ועוד ברכות אל חברינו האלמונים , אל רבבות ילדי ישראל הנמקים בגולה, אל רבבות האומללים שניתמו מאב ומאם ונשארו באין גואל ומושיע. לשלומם אנו מתפללים ומקווים שבקרוב יצטרפו אל מחננו , שמחתנו לא תהיה שלמה כל עוד חברים אלה אינם עמנו. ולכם חברינו הצעירים הנשארים אחרינו , קבלו ברכתנו , ברכת חברים נאמנה להצלחה והעפלה. תקוותנו כי חג סיומכם יוחג עם כל ילדי ישראל במולדתנו הנגאלת.

התבגרותו

התבגרותו של ממי כללה בתוכה הרבה חוויות וארועים שונים.

הוא הצטיין בתחומים רבים עד כי אפשר לכנות "איש אשכולות".
הוא הצטיין בענפי ספורט שונים ובעיקר בשחיה, ואף ייצג את מושבתו בתחרויות ארציות וזכה בפרסים. במסגרת הגד"נע היה למופת בדייקנותו ובמסירותו לכל פעילות. היה מדריך למופת במכבי-הצעיר וקשר הדוק נמשך בינו לבין חניכו בהדרכה, יעוץ, ותמיכה, גם לאחר לכתו לצבא ועד יומו האחרון. בל"ג בעומר תש"ז המשיך את לימודו בגימנסיה המקומית וצוין לשבח ע"י המנהל: "תלמיד כזה מוסיף כבוד ופאר למוסד שהוא למוד בו". בכיתה יא נענה בהתלהבות לצו הגיוס לאימונים הניתן לילידי 1931. אחרי חתימת שביתת הנשק קיבל חופשה לחצי שנה לסיים את לימודו בגימנסיה, וסיים את לימודו בהצטינות, ואף זכה לנאום את נאום הפרידה.

IDENTITY CARD	
No. <u>1684/H</u>	
Name of holder <u>MENACHEM</u>	Place of residence <u>Be'er Sheva</u>
<u>BEKER</u>	Place of business <u>Be'er Sheva</u>
	Occupation <u>Student</u>
	Race <u>Jewish</u>
	Height <u>5</u> feet <u>6</u> inches
	Colour of eyes <u>Brown</u>
	Colour of hair <u>Brown</u>
Build <u>Medium</u>	
Special peculiarities <u>None</u>	
Signature of issuing officer <u>[Signature]</u>	
Appointment <u>Be'er Sheva</u>	
Place <u>Be'er Sheva</u>	Date <u>Jan 1947</u>

Office stamp partly over photograph.

Signature of holder [Signature]

סיום הגמנסיה

וכמה דברי פרידה אליכם חברינו הצעירים. אתם בני המחזור הבא תופסים את מקומנו. מהיום אתם הנושאים בתפקיד הבכור במשפחת הגמנסיה ועליכם לשמש מופת לחבריהם הצעירים. מלאו באמונה את חובתכם.

שאו ברכה להצלחה בלימודכם ובמילוי תפקידכם בעתיד.

ובסיום דברי אני רוצה להודות לכל הנוכחים שבאו לחלק עמנו את שמחתנו. ולכם מורינו נתונה הערכתנו על טיפולכם המסור ועל התורה שהקנתם לנו. זכורים לנו ימי המאורעות בהם קיימתם את הקשר עמנו ממש מתוך חרוף נפש. נזכור במיוחד את מאמציו העל אנושיים של מנהלנו מר קררי אשר לא חס על בריאותו בעת חליו והמשיך לבוא וללמדנו על אף היותו זקוק למנוחה והחלמה.

לכולכם, מורינו היקרים, נתונה תודתנו והוקרתנו. עמל רב השקעתם בנו, אולם בטוח אני כי יש שכר לפעלכם. עוד תהיו גאים על בוני דור המולדת אשר חלקכם רב בעיצוב דמותו.

התכנסנו כאן הערב לחג את חגנו הכפול, את סיום לימודינו ואת חג יובל העשור לקיום הגמנסיה. עצם קיום המוסד הנו תעודת כבוד למושבתנו, תעודה שנרכשה הודות להתמסרותם ועבודתם הפוריה של מנהל הגמנסיה חבר המורים וועד ההורים. אנו התלמידים שהיינו עדים להתפתחותו וגדולו של בית הספר ראינו את המכשולים הרבים שהיו זרועים על דרך התפתחותו והודברו הודות לרצון עז ועבודה ללא לאות. ובסקרנו כיום את הדרך שעבר המוסד בטוחים אנו כי עוד נכוננו לו ימי שגשוג וזוהר.

תקופת לימודינו בגמנסיה נושאת את חוטם מלחמת השחרור והקמת המדינה. רצון הגורל ובימים אלה התגשם חזון שנות האלפיים - הוקמה מדינת ישראל.

אף אנו, התלמידים, זכינו להטות שכם במאמץ העם. העובדה שאנו המחזור הראשון שסיים חק לימודיו במדינת ישראל החופשית מחייבת שמחה כפולה. אולם בכל זאת אין שמחתנו שלמה בזכרנו את חברינו לספסל ולמוסד אשר נפלו במלחמת השחרור ובמותם הנחילו לנו את הנצחון. שמם ינון לעד בקרבנו, יהא זכרם ברוך.

אם סיום חק לימודינו נפרדים אנו מכתלי בית הספר ונושאים עיננו אל צפונות העתיד. שונות הדרכים בהן נלך, מי לנשק ומי לנשק ולתעשייה ומי לרכישת תורה והשכלה. אין איש יודע מה צופן לו המחר, אולם אחת נדע: דרכינו תהיינה שלובות בגורל עמנו, וארצנו.

תקופת הצבא

בתקופת הצבא המשיך ממי להצטיין בכול כהרגלו. ממכתביו

למשפחתו ולחבריו אפשר לראות שהוא לקח את הכל, גם את הקשה ביותר, בקלות ובהתלהבות. אחרי גמר הלימודים, כשניתן צו גיוס מלא לבני גילו, התגייס לשרות צבאי בחיל הים, נשלח לקורס מפקדי סירות והצטיין בלימודים, החתירה ובשיט. מקורס זה הועלה לקורס חובלים וגם בו הצטיין. לאחר מכן, חזר לשירותו בחיל הים ונשלח לאילת, משם נבחר עם שני חבריו לחזור לקורס קצינים. אולם, לא נענה כי בנתיים נקשר בכל נפשו לנוף ולמשימות הקשות ההכרוכות באחריותו.

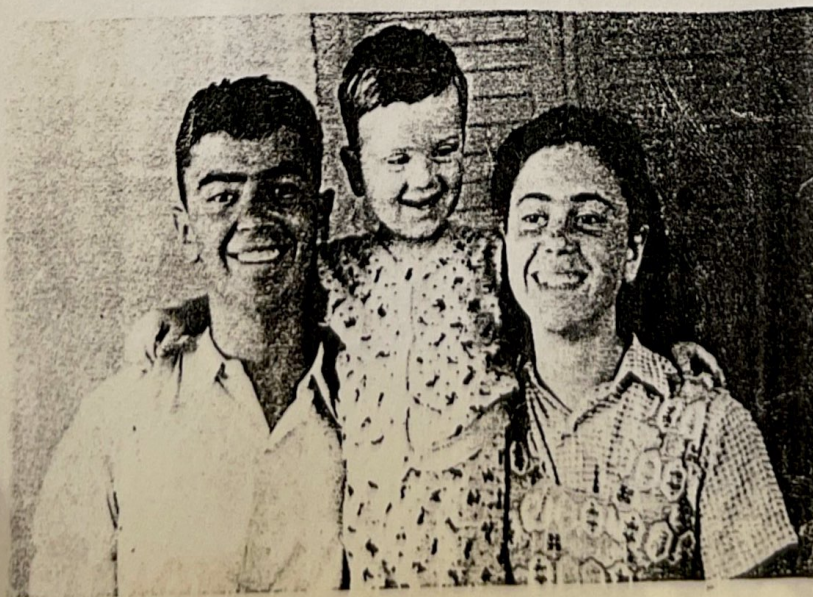
אבלה אמלה עדנל'ה ודודיק היקרים !

העבודה בימים האחרונים קצת קשה, ואולם מספקת.
מה שעוררני להרהורים שונים ומובן שבראש ובראשונה הצטיירה בדמיוני
תמונת ביתנו, נזכרתי בחמימות בית המשפחה, וניסיתי להשלות
עצמי ולשקוע באותו הווי הרחוק כיום ממני. אם כי ישנם סכויים
שלא ירחק היום בו אוכל להרגיש זאת באופן מוחשי ולא להשלות
עצמי ואח"כ להתעורר ע"י שריקות ופקודות ולחזור למציאות.
מכתבי הקצר יעיד על זמני המוגבל, ועמכם הסליחה. אל תחשבו שאי
כתיבתי נובעת מתוך הזנחה או זלזול. לא ולא ! הגורם לכך הוא
ריבוי האימונים. ואולם, מדי פעם בכל זמן פנוי מעלה אנכי אתכם
על ראש הרהורי. מחפש אני זמן לכתוב שוב לדודה שולמית
ברם למרות מאמצי הדבר כבד ממני. בימים אלו אנו עובדים ממש
עד אפיסת כוחות. כל זמן פנוי מנוצל למנוחה מרוכזת. השריקה
מאלצת אותי לסיים ולכן גם מכתבי נראה כקטוע וקצר וחוזר אנכי
ומבקשכם סליחה על כך.
מסרו בבקשה ד"ש חמה לכולם ובמיוחד לסבא ולדודה שולמית.
היו שלום והמשיכו לכתוב.

אוהבכם חזק : ממי.

5 . 1946

יומו האחרון

כיצד אפשר לתאר יום אחרון בחייו של אדם כה אהוב ? כה מלא חיים שתמיד או נוצץ בעיניו ? איך אפשר לתאר יום אחרון של אדם בכלל ? המון עומד מאחורי שם , אישיות , נפש , והרבה הרבה

חיים שנקטפו ברגע אחד קטן, של הגורל.
בדצמבר 49 כאשר היה ממי בחופש מהצבא הוא הוציא רשיון נהיגה כאשר חזר לבסיס מינו אותו לנהג של הבסיס

באופן זמני. תפקידו היה לנסוע כל יום "למצודה" בבקעת הירח שהיתה בהרים כדי להביא אספקה ודואר לבסיס. לפי היומן של הרכב הסתבר שהיו תקלות לעיתים תכופות אי לכך הוא נשלח עם הרכב לסדנה שהיו תקלות לעיתים תכופות אי לכך הוא נשלח עם הרכב לסדנה המרכזית שגם היא היתה בהרים. הנסיעה היתה בדרך לא דרך , כאשר היה צריך להחזיר את הרכב נשלח גם קצין המכונות של חיל הים לבדוק אם הכל כשורה , והוא גם נהג בדרכם למחנה , דרך שלא חזרו ממנה...

8.2.50

יקירי !

לאחר הפסקה ארוכה הנני מחדש את קשר המכתבים ומקוה אני שאף אתם תעשו כמוני : מכתבכם האחרון שהגיעני נכתב ב- 22.1 ובו התבשרתי על קבלת הטנדר. דרך אגב, טנדר זה יהנה וישמח על כל יום נוסף שאני שווה עתה פה היות והמכונה עליה אני נוהג ואותה מתקן אף היא מסוג דודג' וחושבני שזכאי אני לאמר שכיום הנני מכיר את המוטור לא רע. הימים האחרונים שהביאו גל קר ושלג לכל הארץ לא פסחו אף על אילת. הקר היה גדול והרוחות חזקות למדי. היה זה שלשום אחה"צ כשנסעתי להביא אספקה טריה, וכאן נעוץ שורש "מנות הקרב" המזינות אותנו מדי יום. לאמיתו של דבר טעות היא לומר מזינות, מאחר שבקושי משביעים בהן את קיבתנו. ובכל זאת שמח אצלנו וכוונתי לצריפנו ולא לכל המחנה. העבודה הבערת ומפרכת כגון פירוק מכוניות, יציקת בטון והקמת יסודות כבר חלפה. הערב השורה עלינו מוצא אותנו די חזקים מבסוטים. כפי שכבר כתבתי לכם פעם, שכנינו לחדר הם האפסנאי והטבח, עובדה זו תסביר לכם את המסיבות הנערכות כמעט מדי יום בצריפנו. במסיבות אלו המבוססות על אכילה וציזבטים מהוים אנו את הגרעין ומדי פעם מצטרפים חברים שונים. בדרך כלל צבי אף הוא אורח קבוע בצריפנו.

אינני רוצה להאריך פן אאחר את האוירון שהגיע היום לאחר שבוע וחצי. היו שלום וקבלו את נשיקותי.

אוהבכם חזק ממי.

הקטע האחרון מיומנו

10.2.50

עקב השעה המאוחרת והעיפות הגוברת, אינני שם לבי לשורות האחרונות וממשיך לכתוב, גם אם שורות אלו תהיינה חסרות קשר עם קודמותיהן. הימים האחרונים במחנה בסמן הבנין והעבודה המפרכת. בנין הצריפים החדשים כבר כמעט הושלם. היום הסתימה יציקת היסוד לצריף האחרון. חוששני שהמילה "יציקה" מדברת בעד עצמה ואין צורך להוסיף ולהסביר על קשי העבודה. ובכול זאת יושב אני עתה וכותב, הענים העצמות, היד לאה ומסרבת לנוע, כי נוסף לעבודת היום עוד פעלה רבות בכביסת הערב. יודע אני כי מכתב זה לא ישלח מחר ולכאורה אין כל נמוק לשבת דווקא עתה ב-11 בלילה, יגע ואפוף שרעפי שינה, כשלפני יום תמים מחר וערב ארוך... אולם לאחר מאורע היום מרגיש אני הכרח לכתוב ודוקא עתה למרות העיפות...

מדינת ישראל

אנו מעלים בצער את זכרו של

153410 ט' מנחם בקר ז"ל

שנפלא בשעת מילוי תפקידיו ביום

כ"ז שבט תשי" (14.2.1950)

ממשלת ישראל צבא ההגנה לישראל והאומה

העבירה ושאנו תמיד בגאון ובאהבה את זכר

מנחם אשר קיים תפקידו באמונות בהגנת
המולדת

ז. ק. י. כו. 3
ראש הממשלה

ממינקה מחמדי , ילדי שלי !

האצליח להביע על גבי דפים אלה את סבלי , כאבי
ויגוני ?

נולדת וכל פינה בבית מלאה אורה. מברק עיניך הגדולות
הכהות , מרח תלתליך השחורים , מזהר פניך היפים והטוב
הנסוך עליהם. תינוק בריא ושקט. מה רב היה אושרי.
כל חיי היו קודש לך. הרביתי לשיר לך ולרקוד אתך
ונראה היה לי כי אין תינוק יפה משלי ואין אמא
מאושרת ממני. וכך גדלת והתפתחת באוירה רווית אהבה
חם ורך. האם יפלא הדבר שתכונות אלה שינקת מיומך
הראשון גובשו בך בתוספת עוד תכונות רבות כאשר
גדלת ?

אהבת הזולת ואהבת השלום היו אבני היסוד בתכונות
נפשך ואלה אשר עשוך אהוב וחביב על כל יודעך.

ערמת תמונות פזורות לפני : כל אחת בצורתה המיוחדת ,
בכל אחת פרק חיים קצר וכולן יחד יוצרות חוברת זכרון
לחייך.

הנה אתה שוכב על בטנך כשגופך הקטן ערום. גוף תינוק
בן שישה חודשים , נועץ זוג עיניים גדולות ושחורות
ומחייך. עוד כמה חודשים וכבר מלאה לך שנה. אחריה
שניה ושלישית. שמנמן וחמוד.

במבט עיניך ניכר כי תופסות הן , מבינות מה שהוא
בהלכות החיים. מרבה לשאול ולחקור כל אשר אתה רואה
ושומע.

בן שלוש וחצי כבר תלמיד בגן הילדים , בתוך קבוצת
ילדים גדולים ממך. קולט מהר את כל השירים והספורים
שמלמדת הגננת. נבחר תמיד לתפקידים ראשיים לאורך כל

הדרך - החל מגן הילדים וביה"ס העממי וכלה בתיכון.
נשא לשבח בפי מוריך ומחנכיך שגלו אליך תמיד יחס
חבה ואהבה ועל כל אלה היו אשרנו וגאותנו. החם
והאהבה שהענקת לנו מילדותך הדאגה והחרדה לנו היו
כשל אדם מבוגר למרות גילך הרך.

ידעת לחבקני ובכמה מילים חמות ליטול ממני את המועקה
או העצב שהייתי שרויה בהם באותה שעה. דמותך מלווה
אותי תמיד. רואה את החיוך הנפלא שלא סר מעל פניך ,
שומעת את קולך מצלצל באוזני וחשה כי רוחך מרחפת
סביבי ותה נמצא בתוכי.

איני יכולה להשלים עם המחשבה שלא אראך עוד , כי הלכת
לבלי שוב.

אמא

לממי !

אף פעם לא הייתי מן המושכות בעט , אף פעם
לא ניחנתי בכשרון זה , אך איך אפשר שלא
להיות שותפה לחוברת הנצחתך ממני יקירי ,
ולו בשורות ספורות בלבד. אין בכוונתי לבכות ,
גם לא להרבות בהלל ובתשבוחות. מי שהיה
קשור אליך בדרך כל שהיא , ולו גם לתקופה
קצרה בלבד , אי אפשר שישכחתך ומי שלא
היתה לו הזכות לכך די לו שיעלעל בדפי
חוברת זו כדי שיתרה על קנקנך , ממני יקירי ,
וידע מי היה ממני הבן , האח , התלמיד , החבר ,
הידיד , בן המשפחה והמדריך. וכשמדובר באח
נותר לי רק להודות. להודות על שזכיתי לחיות
במשך 17 שנים במחיצתו של אח כמוך , אשר
במשך תקופה כל - כך קצרה יכול היה
להקנות ולהעניק לי כל - כך הרבה. 17 שנים על
כל זכרונותיהן היפים , הממשיכות ומלוות אותי
לאורך הדרך עד הלום

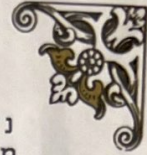
אחותך האוהבת

עדנה.

דברי המורה שרה פלסר

נדמה לי ששום מורה עוד לא זכה לפרי עבודה כשל מנחם, מתלמיד בכיתה ג'. וכיצד התייחס לחברים ולמורים. "ילד פלא" קראתי לו וכזה נשאר בזכרוני לעולמים.

ובקוריו מלאי הרגש והחן בביתי וצורת פנייתו לבני משפחתי, כמה מאלף היה כל זה!

עם היעדרו של מנחם, האמינו לי, נעקר משהו יקר מאד מלבי ששום דבר לא יכול למלאו. וכמה יקרו לי ברכותיו של מנחם לקראת ה"שנים החדשות". עד אם מנחם לא ברכני לא הרגשתי את עצמי מבורכת.

על מנחם אני עלולה לדבר ולכתוב יומם ולילה ולא אלאה ולא אספיק להביע כל אשר רחש לו לבי.

עם היעדרו אני חושבת הרבה עליכם, הוריו היקרים ולבי, לבי אתכם.

אין תנחומים בפי, אולם מקווה אני שזכות היותכם הוריו של מנחם - הפלא תתן בכם את העוז להתגבר על היגון ולהתנחם בגאולת עמנו וארצנו שמנחם נפל קורבן להם.

וראו הרבה נחת בבתכם הגדולה ובנכם הקטן מאחלת לכם מעמק הנפש.

אוהבתו הנצחית של מנחם,

המורה שרה פלסר.

הזמן הקצר בו היינו ביחד עם ממי באילת זכור לנו
כתקופה המאושרת והיפה ביותר בחיינו. היינו כבר
אחרי סיום השמינית והיה לנו הווי מיוחד במינו ,
הווי חלוצי מדברי וקשר חברות חם. ערכנו מסיבות
וקומזיצים כמעט מידי ערב. שוחחנו על עולם ומלואו -
ואז נתגלה לנו ממי כאדם בעל דעות מוצקות בענייני
חברה ופוליטיקה , כאדם מעמיק מחד , ותוסס מאידך ,
אדם היודע לשכנע בצדקת דרכו ודיעותיו.

היו לנו באילת גם תקופות משבר , בפרט בגלל הגעגועים
הרבים הביתה - ממי התגבר עליהם ללא קושי.

תכונותיו אלה של ממי מקורן ללא ספק בביתו ובמשפחתו
שהם מראשוני המתיישבים בראשון לציון (הן מצד האם
והן מצד האב). את בגרותו מייחס אני בעיקר למחשבותיו
ויחסו לחיים לאחר נפול בן דודו האהוב אמנון חביב
ז"ל , שאם אינני טועה היה קשור אליו מאד , והיה לממי
לדוגמא.

אילת לאחר ממי - לא היתה שוב אותה אילת. כולנו
הבטנו נכוחה אל פני המוות. ממי נעקר מאתנו , חלק
מאתנו נגדע. לעולם לא נשכח את היום המר בו התפרץ
מישהו וטיפין טיפין הודיענו את הבשורה המרה על
נפילתו של ממי ז"ל.

נפל בחלק חברו הטוב משה ובחלקי ללות את ממי
כנציגי חבריו - אוהביו לדרכו האחרונה. כאבנו היה
כבד מנשוא. ואז בנסיבות אלה , לצערי , הכרתי את
משפחתו וסביבתו ממנה צמח הנטע הטוב והאהוב -
ממי ז"ל.

צבי

לאחר שבועיים

לפני שבועיים בא אידנו , עת קפחה יד הגורל חמוצת -
הדמים את חייו של ממי היקר. חלפו שבועיים ימים אך
הלב עדיין מסרב להסכים לעובדה כי הוא איננו , כי שוב
לא נפגש. לא נשמע את קולו , לא נחזה בדמותו השופעת
שמחת חיים ומרץ

וכיצד אפשר להאמין כי הוא , שכה אהב את החיים , נטשם
בתחילת דרכו !?

שלוש פעמים נאבק ממי עם מר - המוות ושלוש פעמים יכול -
לו כי הוא ראהו אל מול פניו : פעמיים התקיפהו זה
בשנות ילדותו בלבוש מחלה קשה , אך נשמתו , נשמת
התינוק הטהורה הדפתהו ממנו והלאה. בשלישית הסתערה
עליו יד הגורל בעזרת גלי הים הסואנים עת העבירו
הוא וחבריו סירה באישון ליל. הסירה נטלטה שעות
מגל אל גל , המלחים הטירונים שבה אבדו את חושיהם
ומשהתהפכה הסירה כמעט וצללו תהומה - אלא שממי ועוד
אחדים מחבריו התעלמו באותו רגע מן הסכנה האיומה
הנשקפת להם , קפצו המימה , משו את הטובעים ועודדום
בשירים וצעקות שמחה כאילו היתה כבר הסכנה מאחורי
גביהם.

נראה כי חרה לגורל על שלוש מפלותיו ובמקום להסתער
על קורבנו בגלוי , ארב לו באחת הפחתות על דרך אילת
ועת חלף שם ממי מתרונן במכוניתו , אץ למלא שליחות -
עט על נפשו ויחטפנה.

מה אומר ומה אדבר ולבי טובע בצער עמוק עד אין חקר !
במה עוד אאמין אם גם הישר , הטהור , זיו העלומים
וחדוות החיים אינם חסונים בפני מר המוות !

גם יד הטוב שבסופרים תלאה מתאר את דמותו היקרה , כה
הרמונית היתה , כה עדינה וכה מסובכת. איזה מזג נפלא
של כל מעלות אנוש היו בו. יושר ופקחות , טוב - לב
ותקיפות , עין בוחנת ואמונה באדם ועל הכל מסירות ,
מסירות לא תתואר להוריו , מוריו , לחבריו וחניכיו
לכל מפעל ומעש.

הסתיו נאחז בצמרת התות והשיר עליו הכמושים בצניחה מסחררת ארצה, אל רפידת עלי-הנשר הצהובים חומים, הגונזים בחובם סתיו, חורף אביב וקיץ של אשתקד. אכן, שנה חלפה מאז ראיתיהו לאחרונה, לבוש חליפתו הכחולה, מנופף בכובעו הצחור לשלום - שש לקראת המכונית המקרבת אותו אילתה. הא, אלי! לו ידעתי

קשה להאמין כי חלפו ימי שנה בעוד זכרונות העבר עומדים לנגד עיני חיים כיאילו התרחשו אתמול. אי - אפשר להשלים עם העובדה כי מן הנער היקר הזה נשאר רק שפע של זכרונות האופפים כל פנה וכל עצם שהרעף עליהם בקירבתו.

הנה ליל סגריר כזה של אמש. ממי יושב גחון על מספר ספרים בפינת המועדון הסואן ובהתעמקותו הוא טווה דק נסתר האוטם בעד הצעקות והרעש את הדרך אל הלך מחשבותיו. מידי פעם הוא מעביר ידו על מצחו להחזיר למקומה קצוות שיער שנשמטה, גבות עיניו מתכווצות קמעא והוא קורע במבטו חלונות לעולם המחשבה. משסיים - היה חיוך של אושר חיוך של טוב - לב, של סיפוק, של שביעות רצון - כובש את דיוקנו והוא היה קם ופניו למכשירי ההתעמלות להפיג את המתיחות שנצברה בשריריו.

עתים, כשהיינו יושבים ודנים בבעיה שהעסיקה את מחשבתנו מאין פתרון, היתה נפתחת הדלת וממי נכנס כשמבע העליצות שפוף על פניו. היינו שופכים בפניו את מרי שיחנו פניו היו מרצינים וחשנו כי הוא מאזין לנו בכל ליבו, עד שהשיב דבר - ורווח לנו.

ובתקופת הקיץ - איך אשכח את תקופת הטיולים במכונית או ימי הטיולים על אופנים. חדור מרץ, יזמה ושמחת - חיים שופעת היה רוכב בראש השורה כי אין להשיגו. השלמות הזו שאלה שאף בכל מעשיו הדביקתהו גם בשעשוע זה של נסיעה לטיולים. בכל מרצו היה מניע את אופניו ואחר מרפה ידיו ועל פניו הלוהטים מרחפ חיוך של אושר ושלווה, כשהוא מעיף מידי פעם מבט לעבר המתאמצים לשוא להקטין את המרחק בינם לבינו עד שהיה סובב וחוזר לחבורה.

בעודנו נערים צעירים - היה הוא היחידי שידע לנהוג במכונית. זכורני כיצד היינו עולים בבטחון במכונית המשא הגדולה - כי ממי הוא הנוהג! ידיו האמיצות אווזות בהגה, רגלו על הדוושה וגוו מתוח כדי שייטב לראות את הדרך - הן נער היה!

כזה היה ממי בכל שטח שנגע בו בחייו. אם היה זה בספורט, משחק או בריקוד ההורה ושירה, אם בקריאה,

וכוח שיחה או הרצאה - היה דבק לנושא בהתלהבות ובהתמסרות המיוחדת לו.

עשרים שנה עברו מאותו יום מר ונמהר. היתכן ?
 נדמה לי שאך לפני זמן לא רב ראיתי את ממי
 יוצא מביתו של הדוד גדעון , הדוד בלבוש חיל הים.
 הכובע לראשו ובתנועות נמרצות קופץ אל תוך
 הג'יפ שחנה בצד הבית. הוא לא התעכב
 לשוחח עמנו , רק הרים ידו לשלום ועל פניו
 חיוכו המלבב. כך אזכרנו תמיד : שחרחר , שיערו
 מתולתל וחיוך שפוף על פניו. תמיד היה ישר ,
 הגון ואנושי ואולי "אנושי" איננו הביטוי המתאים
 יתכן שמוטב לומר עליו "הומני" כיוון שבתכונותיו
 האנושיות עמד מעל ומעבר למקובל בין הבריות.
 קצרה היריעה מלפרש את כל החיוב שבאופיו ובעצם חויתו
 של ממי ולא פעם שאלתי את עצמי : אילו ממי עדיין איתנו
 היום - במה היה עוסק ? כיצד היה נראה ? האם
 היה מצליח להטביע חותמו על כל סביבתו ?
 לעולם לא תמצאנה תשובות לשאלות מעין אלה.
 אך דבר אחד ברור : אילו ממי אתנו היום ,
 הוא היה אדם...אדם הגון...

לאה קרניאלי
 חברה ללימודים

התרשמותנו

התרשמנו מאוד מהעבודה, זו היתה חוויה שונה ממה שהכרנו בחיי היום יום, זה גרם לנו להכיר צד שונה, המוות שהוא חלק בלתי נפרד מחיינו במיוחד בנסיבות אלו, שלצערנו מאוד קרובות למדינת ישראל. בהתחלה מאוד התרגשנו מהרעיון להכיר משפחה חדשה ופשוט לרשום על אדם שאנחנו לא מכירות אך לאט לאט למדנו להכירו. העבודה היתה מאוד מעניינת, ולקחנו אותה כעוד חלק מאוד חשוב ולימודי מחיינו, זו לא היתה עוד עבודה שמחייבים אותנו בבית הספר לעשותה אלא זו עבודה התנדבותית, והרעיון של לדלות עוד ועוד פרטים, במיוחד עם משפחה מאוד נעימה שאותה הכרנו. העבודה קישרה אותנו עוד קצת למולדת ולהכרת ארץ ישראל, זו היתה חוויה שלעולם לא נשכח.

כהן קרן, קפלנסקי 5 ראשל"צ - 9674433
יאיר דנה, קפלנסקי 7 ראשל"צ - 9653973
חט"ב בן - גוריון